Τὸ φύλλον δραχ. 2,50 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν δραχ. 5

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκεκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὲς 100. Ἑξάμηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50, Ἀμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 44ος | *Ἀθῆναι, 27 Μαρτίου 1937* | *Ἔτος 59ον.—Ἀριθ. 17*

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΠΟΠΟΙΪΑ ΤΟΥ 21

ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΠΟΛΕΜΙΚΟ

Σιγανά, σιγαλά, συγκρατητά, σφυρίζουν, μέσα στὴ χαμηλὴ τὴν παραστιά, τὰ ξύλα τὰ ξερά, τὰ κούτσουρα, τὰ ρείκια, τὰ παρακλάδια, φουντώνει ἡ φωτιά, βουίζει μέσα στὴν παραστιὰ ὁ ἀγέρας,—ὁ βορριὰς—χορεύει ὁ καπνὸς μαζί του. Χρυσές εἶν' οἱ σπίθες, κίτρινες οἱ φλόγες, κόκκινες οἱ κόψες τῶν κλαριῶν ποὺ καίονται. Γιὰ κοίταξε τὶς ρίζες τὶς στρεβλές, τὰ κούτσουρα τὰ χοντρὰ (σὰν ἑνὸς γίγαντα γροθιές!) τὰ κλαριὰ μὲ τ' ἀγκάθια! Κοίταξε τὶς τσουκνίδες! Ὅλα μαζὶ δὲ γίνονται ἄξαφνα σὰν κάτι ἐξωτικό; Καθὼς τὰ δουλεύει ἡ φωτιὰ κοίτα: ἀλλάζουν χρῶμα, ἀλλάζουν σχῆμα, ἀλλάζουν θέση. Καὶ μοιάζουν, νά, σὰν κόσμος, μικρὸς κόσμος ζωντανός, ποὺ σαλεύει, κι' ἀναδεύεται, καὶ ζωντανεύει, καὶ ζῆ, κόσμος μαγικός, δαίμονες μικροί, γινωμένοι ἔτσι μόνοι τους — νὰ μοιάζουν πότε γλῶσσες κινούμενες, πότε φίδια ποὺ σέρπουν, πότε φωτίτσες πεταχτές, ποὺ λίγο θέλουν νὰ ξεφωνίσουν — ἄ! ἄ! ἄ! — καθὼς πηγαινόρχονται κι' ἀνεβοκατεβαίνουν καὶ δὲ θέλουν νὰ ἡσυχάσουν...

Ἔπειτα, ἡ φωτιὰ τρώει τὰ ξύλα γρήγορα σώνονται, καὶ κεῖνα καὶ κείνη· πέφτουν οἱ γλῶσσες της οἱ ἀψηλές, χάνονται ὅλα τὰ χρώματα τ' ἄλλα, τὸ χρυσό, τὸ κίτρινο, τὸ κόκκινο—κι' ἀπομένει τώρα ἕν' ἄλλο, τὸ γαλάζιο χρῶμα—ἐδῶ ἀνοιχτό, ἐκεῖ σκοῦρο, πιὸ κεῖ θαμπὸ σὰ στάχτη. Καὶ νά, τώρα ἡ καμάρα τῆς παραστιᾶς δὲ μοιάζει πιὰ δάσος ἐξωτικὸ καὶ γῆς ποὺ φέγγει στὸ ἡλιοπύρι μέσα· τώρα μοιάζει θύρα, χαμηλή, ἀνοιχτὴ κατὰ μεγάλη πεδιάδα, ἀπέραντη, σπαρμένη βουναλάκια, ἀνοιγμένην ἐδῶ κι' ἐκεῖ μὲ ὀργώματα, γεμάτην ἴσκιους σγουρούς, ἄστατους, μακρὰς τῆς φτωχῆς. Κι' ὅταν πέφτει ἡ φλόγα καὶ κατακάθεται, τότε βλέπεις πῶς μήτε κὰν ἄλλο φῶς δὲν ἔχει· ναί, ἐξὸν τὸ καντηλάκι, μὲ τὸ λουμίνι τὸ φυτικό, μὲ τὸ λάδι τὸ λιγοστὸ ποὺ παλεύει μὲ τὸν ἀέρα καὶ γιγαντώνει στοὺς τοίχους τὰ φτωχά, φτωχὰ πράμματα τὰ σπιτικά.—Πρὶν ἀπὸ λίγο, ἡ γιαγιά, ἡ γριὰ Μεσολογγίτισσα, γονάτισε μπρός του κ' ἔκανε τὴν ἀποβραδυνή της τὴν προσευχή... Λιβάνι δὲν ἔχει· μέρες τώρα, δὲ λιβανίζουν πιά.

Καὶ τώρα, ἡ γριὰ ἡ γιαγιά, καθήμενη στὴν ἄκρη στὸ σοφᾶ, ὅπου κοίτεται κάποιος μικρὸς σωρός, σὰν ἀλαφρὸς «γιοῦχος» ροῦχα, μουρμουρίζει ἕνα παραμύθι... Σὲ ποιὸν ἄραγε; ἢ μὴ τάχα μοναχή της παραμιλεῖ;

Σίμωσε στὸ σοφᾶ, σκύψε στὸ γιοῦχο, καὶ θ' ἀκούσῃς μιὰν ἀνάσα ἀνήσυχην, ἀνθρωπινή· κι' ἅμα σκύψῃς ἀκόμα πιὸ πολύ, θὰ ἰδῇς ἕνα προσωπάκι νὰ χαράζῃ κάτασπρο, περιχυμένο ξανθά, ἄταχτα, μακριὰ μαλλιά· δυὸ βλέφαρα κλειστά· κι' ἕνα στόμα ποὺ μυρίζει ἀκόμα τῆς μάνας του τὸ γάλα.

— «Καὶ σὰν ἀπόφαγε τὸ παλληκάρι — διηγιέται ἡ κυρούλα — κι' ἔκαμε τὸ σταυρό του, γυρίζει καὶ λέει τῆς γριᾶς: «Νᾶεισαι καλά, μάννα, κι' ὁ Θεὸς νὰ σοῦ τὰ φέρῃ δεξιά. Ἀπ' τὸ ὀστέρημά σου μοῦδωκες, καὶ χόρτασα, κι' εὐφράνθηκα. Μόνο ποὺ τὸ χέλι ἦταν, θαρρῶ, σὰν κάπως ἁρμυρό, καημένη βάδω, καὶ τραβᾶει νερό. Πές μου, γιὰ νὰ μὴ κοπιάζῃς

ΕΙΚΟΝΕΣ ΖΩΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Ὁ σκύλος: — Μπά! ἡ κυρά σου σὲ παίρνει κοὶ στὸ αὐτοκίνητο; Πῶς ζηλεύω!

τοῦ λόγου σου, ποῦ τὄχεις τὸ σταμνί;» Ἀναστέναξε ἡ γριά. «Νερό, γιόκα μου; τ' ἀποκρίνεται. Δὲν ἔχω τέτοιο πρᾶμμα, νὰ σὲ χαρῶ! Ἀμὴ ποῦ νὰ βρεθῆ νερὸ τέτοιαν ὥρα, ποὺ μᾶς τὸ κρατεῖ ὁ δράκος καὶ δὲν τ' ἀφήνει;» «Μωρὲ τί λές;» κάνει τὸ παλληκάρι. Ἀγρίεψε. Ρίχνει καὶ μιὰ ματιὰ κατὰ τὸ σπαθί του, ποὺ τὄχε ξεζωστῆ, γιὰ νὰ δειπνήση, κατὰ τὸ θηκάρι του ἀστραφτοκοποῦσε στοῦ λυχναριοῦ τὸ φῶς. «Γιὰ μίλα πιὸ καλά! Γιὰ πές μου, νὰ τ' ἀκούσω». «Βγαίνει γιόκα μου, νὰ σὲ χαρῶ, ἕνα στοιχειό, ἕνας δράκος στὴν πηγὴ ποὺ μᾶς ποτίζει. Κι' ἀνὲ δὲ θέλη τοῦ πάει ἡ χώρα μιὰ κοπέλλα, νὰ τήνε φάη, νὰ χορτάση, δὲν τ' ἀπολάει τὸ νερό, καὶ θὰ σκάση ὁ κόσμος». «Κι' ἔπνιξε πολλές; ρωτάει τὸ βασιλόπουλο. Πολλὲς ὧς τώρα;» Καὶ *παίζουνε τὰ φρύδια* του τὰ σμιχτά. «Ἐφτὰ βδομάδες ἔχει ποὺ φάνηκε στὴν πηγή, ἑφτὰ μορφονιὲς ἔπνιξε. Κι' αὔριο, ὁ κλῆρος ἔλαχε στὴ βασιλοκόρη... Ἄκου! Σώπα! Ἀκοῦς τὸ θρῆνος καὶ τὸ κακὸ ποὺ γίνεται στὸ παλάτι;» «Δὲ θέλω ν' ἀκούσω, λέει τὸ παλληκάρι, καὶ σηκώνεται μονομιᾶς ὀρθό. «Ἄντρες δὲν ἔχει τὸ χωριό σας, μωρὲ γριά; Παλληκάρια δὲν ἔχει; μόνο κοπέλλες;».

Σταματάει ἡ γιαγιὰ τὸ σερτό, τὸ βραχνό, τὸ γλυκὸ τὸ παραμύθι—ν' ἀφογκραστῆ: τ' ἀκούει ὁ ἔγγονός της; ἢ μὴν τὸν πῆρε (νὰ δώση ὁ Θεός!) ὁ ὕπνος κι' ἀποιμήθηκε; ἢ μὴ λαγοκοιμᾶται; ἢ μὴν ἔπεσε σὲ βύθος;

— Νερό, νεράκι! μουρμουρίζει ὁ μικρός.

Ἄχ, δὲν κοιμᾶται! Δὲν κοιμᾶται, καὶ διψάει, καὶ ζητάει νερό—σὰν τοῦ παραμυθιοῦ τὸ βασιλόπουλο...

Δὲν ἀποκρίνεται ἡ γιαγιά. Σὰν ἀπόκριση ἔρχεται ἀπὸ πέρα, μακρυά, τουφεκιὰ ξερή. Σὰ μακρυνή, σὰν ἀργοπορεμένη. Ὁ ἦχος, σκληρός, στενός, θαρρεῖς πὼς ὄχι τὸν ἀέρα, παρὰ κάποιον κόρφο χτύπησε καὶ τρύπησε καὶ μπῆκε μέσα. Κι' ὕστερα μιὰν ἄλλη, τὸ ἴδιο.

Τάχα θὰ περάση ὁ γερο-Καλαμένιος ἀπ' τὸ σπίτι ἀπόψε, νὰ τονὲ δῆ τὸ μικρό; Θἄχη τὸν καιρό; Ἡ γειτόνισσα ἀπὸ νωρὶς τῆς εἶπε πὼς τ' ἀπομεσήμερο φέρανε καινούργιους λαβωμένους στὴν ἐκκλησιά—καὶ βέβαια θἄτρεξεν ἐκεῖ. Καὶ τὸ παιδὶ θὰ νἄχη πάλι κάψα ἀπόψε.

Σωπαίνει ἡ γιαγιά. Βουτᾶ τὸ πανὶ μέσα στὸ πιάτο μὲ τὸ ξύδι καὶ βρέχει τοῦ παιδιοῦ τὸ κούτελο. Τονὲ σταυροκοπᾶ καὶ τρεῖς φορές.

— Νεράκι, βάβω, δὲν ἀκοῦς;

Τί σπαραγμός! Ἡ γιαγιὰ βρέχει μὲ τὸ ξύδι τὸ μικρὸ τὸ κουτελο, καὶ σωπαίνει... Ἔτσι, ξαφνικά, τῆς περνᾶ ἀπ' τὸ νοῦ ἡ ἰδέα νὰ βάλη λίγο ξεῖδι στ' ἀχειλάκι τοῦ παιδιοῦ, νὰ τὸ δροσίση μὲ κεῖνο. Μὰ ἔπειτα, τὸ μετανοιώνει «μπορεῖ καὶ νὰ ξεχάση» στοχάζεται.

— Δός μου, τὸ τουφέκι, νὰ πάω νὰ τονὲ σκοτώσω γὼ... τὸ δράκο... ποὺ μᾶς κόβει τὸ νερό... Θὰ τὸν παραμονέψω ἀπ' τὴ ραχοῦλα πάνω... Θὰ τοῦ φυλάξω καραούλι.

— Ναί, γιέ μου! Νὰ φέξη ὁ Θεὸς τὴν ἡμέρα καὶ νὰ πᾶς μὲ τὴν εὐχή μου.

— Τώρα θέλω! Τώρα!

Τί νὰ πῆ ἡ γιαγιά; Σωπαίνει πάλι. Παραμιλεῖ ὁ μικρὸς ὁ λαβωμένος. Ἀλήθεια καὶ παραμύθι γίνονται ἕνα, μέσα στῆς ἀρρώστειας του τὸ βύθισμα. Ἄχ καὶ σ' ἀληθινά, μοιάζουν ἡ ἀλήθεια μὲ τὸ παραμύθι: Μήπως ἔχει κι' ὁ κόσμος ἐδῶ νερὸ νὰ πιῆ, ἀπ' τὰ προχτές;

Τὸ πηγάδι τὸ βαθύ, στοῦ χωριοῦ τὴ μέση ποὺ ἀνασέρνουν οἱ γυναῖκες τὸ νερὸ γιὰ τὸ πιόσιμο, φαίνεται πὼς τὸ μόλεψαν, λίγες ἡμέρες τώρα. Τρεῖς-τέσσερις, ποὺ ἤπιαν τελευταῖοι, πῆγαν νὰ πεθάνουν ἀπ' τοὺς πόνους. Κι' ὁ γερο-Καλαμένιος, τοῦ χωριοῦ ὁ γιατρὸς—γιατρὸς γιὰ ὅλα, γιὰ στομάχια καὶ γιὰ λαβωματιές, γιὰ πονόμματο καὶ γιὰ μάτιασμα—ἔβγαλε διαταγὴ νὰ μὴν πιῆ κανένας ἀπ' τὸ πηγάδι. Ἴσως ἐχτρός, τὴ νύχτα, γλύστρησε ὧς μέσα στὸ χωριὸ κι' ἔκαμε τέτοιο κρῖμα. Ἴσως πάλι καὶ κανένα ψοφίμι νἄπεσε. Κι' ἔτσι, ἡ γιαγιὰ δὲν ἔχει τί ν' ἀποκριθῆ.

Μὰ τί ἔχει τοῦτος ὁ μικρὸς καὶ κοίτεται στὸ κρεββάτι καὶ συχνανασαίνει καὶ συχναναναστενάζει καὶ βογγᾶ ὥρες ὥρες σιγανά, πονετικά;

Ὁ μικρὸς εἶναι, παιδί μου, λαβωμένος, ἀπ' τὸν πόλεμο. Πολεμάει μὲ τὸν ἐχτρό. Βγῆκε στὸ κλαρὶ καὶ φύλαξε καραούλι...

Δὲν εἶναι τοῦτος μόνο. Εἶναι κι' ὁ Λάμπρος ὁ γείτονας, κι' ὁ Φῶτος ἀπ' τὴν πέρα γειτονιὰ κι' ὁ Ἀναστάσης ἀπ' τὴν ἄλλην ἐνορία καὶ—νὰ τὸ ποῦμε καὶ τοῦτο; εἶναι κι' ἡ Μόσκω, ἡ Μοσκούλα τοῦ παππᾶ ἡ ἀνεψιά, ποὺ λέει πὼς θὰ ντυθῆ, καμμιὰ βραδυά, ἀντρίκεια καὶ θὰ γλυστρήση ἀντίκρυ.

Σχολειὸ πιὰ δὲν ἔχει. Κόψηκαν τὰ γράμματα. Τί νὰ γένη; Καλὲς ἦταν οἱ βραδυές, ποὺ ἕνα-ἕνα τὰ παιδιὰ μαζεύουνταν στοῦ παππᾶ τὸ σπίτι—κι' ὅταν ἦταν φεγγαράκι στὸ δρόμο, τραγουδοῦσαν κιόλα:

Φεγγαράκι μου καλό,
Φέγγε μου νὰ περπατῶ,
Νὰ πηγαίνω στὸ σχολειό,
Νὰ μαθαίνω γράμματα,
Γράμματα, σπουδάματα,
Τοῦ Θεοῦ τὰ πράμματα».

Κι' ἄναβε ὁ Παππᾶ Ντέμηος τὸ λυχνάρι, ἔπαιρνε τὸ κομπολόϊ στὸ χέρι καὶ καθόταν σταυροπόδι ἀπάνω στὸν παλιὸ τὸν ὀντᾶ καὶ τὰ παιδιά, ὁλόγυρά του, ἄλλο πάνω σὲ κανένα κηλίμι, ἄλλο σὲ κουτσὸ σκαμνί, ἄλλο στὸ σοφᾶ τὸν ἴδιο, ἄλλο δρθιο στὸν τοῖχο γιὰ ν' ἀκούη καλύτερα. Ἕνα-ἕνα, σίμωνε τὸ λυχνάρι, ἔσκυβε πάνω στὸ Ἀλφαβητάρι, καὶ διάβαζε τὸ μάθημά του. Στοὺς πιὸ μεγάλους ἔδινε καὶ τὸ Ψαλτῆρι—μὲ τὰ μεγάλα κεφαλαῖα γράμματα, τὰ κόκκινα, στὴ Βενετιὰ τυπωμένο, γερὰ δεμένο καὶ μ' ἀσημένιες κόπτσες, γιὰ νὰ σφαλᾶ καλά· ὅμως παλιὸ καὶ συχνὰ-πυκνά, περιχυμένο ἀπὸ σταλαγματὲς κερὶ καὶ λάδι... Τί νὰ γίνη; Ἂς ἀλλαζαν οἱ καιροὶ καὶ θἄβρισκαν καλύτερο.

Τέλειωναν τὸ διάβασμα καὶ τὴ Γραμματική, κι' ὁ Παπᾶ Ντόμηος τοὺς ἔλεγε τὴν Ἱστορία. Τοὺς ἔλεγε γιὰ τὴν Ἑλλάδα ποὺ ἦταν μιὰ φορά· γιὰ τοὺς ἀρχαίους. Κι' ἔπειτα, γιὰ τὴ μεγάλη Αὐτοκρατορία τὴ Βυζαντινή, ποὺ ἄστραφτε, χίλια χρόνια, τιμὴ καὶ δόξα στὸν κόσμο γύρω της.

(Ἀκολουθεῖ) ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΕΥΑΙΣΘΗΣΙΑ

Δὲν εἶμαι ἕνα ἄρρωστο παιδὶ
Μὰ πῶς φοβᾶμαι, πῶς φοβᾶμαι!..
Γιατί γι' ἀσήμαντη ἀφορμὴ
Νὰ λαχταρῶ καὶ νὰ λυπᾶμαι;..

Ἕνα λουλοῦδι ποὺ στὴ γῆ
Ἀξαφνα γέρνει μαραμένο,
Ἕνα πουλάκι στὸ κλουβὶ
Ὅπου στενάζει λαβωμένο,

Τὸ συννεφάκι στὸ βουνὸ
Καὶ τῆς βροχούλας οἱ ψιχάλες,
Τ' ἄστρο ποὺ σβεῖ στὸν οὐρανὸ
Εἶναι οἱ λύπες μου οἱ μεγάλες!..

Ὅλα βαραίνουν τὴν ψυχὴ
Σχεδὸν δίχως καμμιὰν αἰτία
Καὶ μοῦ τυλίγουν τὴ μορφὴ
Σὲ μιὰ βαθειὰ μελαγχολία.

Ἂν κάνω κανενὸς κακὸ
Οἱ τύψεις μου μὲ ξενυχτίζουν
Καὶ κλαίω ἀθέλητα, σὰν δῶ
Τὰ μάτια τοῦ ἄλλου νὰ δακρύζουν...

Μὲ πλημμυρᾶ μ' ἐπιμονὴ
Μι' ἀόριστη ἀνησυχία
Τὸ κάθε τι μὲ συγκινεῖ
Στὴ νοσηρή μου εὐαισθησία.

Δὲν εἶμαι ἕνα ἄρρωστο παιδὶ
Μὰ πῶς φοβᾶμαι, πῶς φοβᾶμαι!..
Γιατί γι' ἀσήμαντη ἀφορμὴ
Νὰ λαχταρῶ καὶ νὰ λυπᾶμαι;..

ΜΑΡΙΚΑ ΦΑΛΑΓΓΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΠΑΤΡΙΔΑ

Ἀγαπητοί μου,

Η ΜΕΓΑΛΗ Ἡμέρα, ἡ 25 Μαρτίου, ποὺ μὲ τόση μεγαλοπρέπεια, μὲ τόση πατριωτικὴ συγκίνηση, μὲ τόσο ἐνθουσιασμό, γιορτάσαμε προχθές, μᾶς ξανάφερε πιὸ κοντὰ τὴν ἰδέα τῆς Πατρίδας, ὅπως τὶς ἡμέρες ποὺ μεταλαβαίνουμε, νοιώθουμε πιὸ κοντά μας τὸν Χριστό. Γιατὶ κι' ὁ πατριωτισμὸς εἶναι μιὰ θρησκεία, κι' ἡ ἐθνικὴ γιορτή, ποὺ ξαναγυρίζει κάθε τόσο, εἶναι σὰ μιὰν ἁγία μετάληψη πατριωτισμοῦ.

Τὰ τελευταῖα χρόνια ἡ ἰδέα τῆς Πατρίδας εἶχε παραμερισθεῖ κάπως στὶς ψυχὲς τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ ἄλλες ἰδέες ἀντίθετες, πολέμιες, ποὺ τὶς ἔλεγαν κοσμοπολιτικές, ἀνθρωπιστικὲς καὶ δὲν ξέρω τί ἄλλο. Ἀλλὰ ὁ ἐνθουσιασμὸς ποὺ παρατηρήθηκε φέτος τὴν 25 Μαρτίου, μαρτυρεῖ πὼς οἱ ἄνθρωποι εἶδαν τὴν πλάνη τους καὶ ξαναγύρισαν στὰ παλιά, τὰ ὡραῖα ἰδανικά. Κι' ὁ γυρισμὸς αὐτὸς εἶναι γενικός. Σὲ ὅλο τὸν κόσμο, παιδιά μου, κι' ἐκεῖ ἀκόμα ποὺ οἱ ἄνθρωποι εἶχαν ἀπομακρυνθεῖ πολὺ περισσότερο ἀπὸ ἐμᾶς ἐδῶ, ξαναγύρισαν στὰ ἰδανικὰ τῆς Θρησκείας, τῆς Πατρίδας, τῆς Οἰκογένειας, σ' ὅλα ἐκεῖνα ποὺ ἕναν καιρὸ—πρὶν ἀπὸ τὸ μεγάλο Πόλεμο—φαίνουνταν σὰν χρεωκοπημένα. Γιατί, ἀπέναντίας, χρεωκοπημένα φάνηκαν τὰ καινούργια ἰδανικά, αὐτὲς οἱ πλάνες κι' οἱ οὐτοπίες ποὺ ἐβασίλευαν τότε καὶ παρ' ὀλίγο νὰ καταστρέψουν τὴν πολιτισμένη ἀνθρωπότητα.

Χωρὶς Θρησκεία, χωρὶς Πατριωτισμό, χωρὶς Οἰκογενειακὴ στοργή, κοινωνία δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξη. Κανένα ἄλλο ἰδανικὸ δὲν εἶναι ἱκανὸ νὰ ντικαταστήση αὐτὰ τὰ μεγάλα καὶ τὰ αἰώνια. Δοκίμασαν νὰ ντικαταστήσουν τὸν Θεὸ μὲ τὴν Ἐπιστήμη ἢ τὴν Ἀνθρωπότητα κι' αὐτὲς τὶς ἰδέες νὰ λατρεύουν σὰ νέους θεούς. Οὐτοπία! Ἕνας εἶναι ὁ Θεὸς κι' ἡ λατρεία Του περιλαμβάνει τὰ πάντα. Δοκίμασαν νὰ καταργήσουν τὴν Οἰκογένεια, κι' ἀπὸ τὶς πολλὲς οἰκογένειες νὰ κάνουν μία μὲ οἰκογενειάρχη... τὸ Κράτος. Οὐτοπία! Κανένας δὲν μπορεῖ νὰ ντικαταστήση, γιὰ τὰ παιδιά, τὸν φυσικό τους Πατέρα, τὴ φυσική τους Μητέρα, οὔτε ὑπάρχει στοργὴ πιὸ ἀληθινὴ ἀπὸ ἐκείνη ποὺ δένει μεταξύ τους τὰ φυσικὰ Ἀδέλφια. Δοκίμασαν, τέλος, νὰ θεωρήσουν Πατρίδα ὅλη τὴ γῆ, νὰ καταργήσουν τὰ σύνορα καὶ νὰ ἑνώσουν ὅλες τὶς πατρίδες σὲ μιά. Οὐτοπία! Πουθενὰ δὲν θὰ μποροῦσε νὰ βρῆ κανένας ἐκεῖνο ποὺ βρίσκει στὴν Πατρίδα τὴ δική του!

Εἶναι σὰ μιὰ μεγαλύτερη Οἰκογένεια. Κι' ὅπως γιὰ τὴν κοινωνία εἶναι ἀπαραίτητο νὰ ὑπάρχουν πολλὲς Οἰκογένειες, ἔτσι καὶ γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα πρέπει νὰ ὑπάρχουν πολλὲς πατρίδες. Οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἔχουν τὴν ἴδια γλῶσσα, τὴν ἴδια θρησκεία, τὶς ἴδιες παραδόσεις, τὰ ἴδια ἔθιμα, κι' ὅταν ἀκόμα δὲν κατοικοῦν στὸν ἴδιο τόπο, ἀποτελοῦν ἕνα Ἔθνος, τὸ ἴδιο. Κι' αὐτὸ τὸ Ἔθνος τὸ συμβολίζει ἡ Σημαία του. Αὐτὴ ἡ σταυροφόρα καὶ γαλανόλευκη ποὺ συμβολίζει τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸν Ἑλληνισμό, εἶναι ἡ δική μας. Κάθε Ἕλληνας τὴν ἔχει *σύμβολό του—καὶ λατρεία* του—εἴτε στὴν Ἑλλάδα μένει εἴτε ἀλλοῦ. Οἱ ἄλλες σημαῖες, κατάθαθα, τοῦ εἶναι ξένες, κι' ὅταν ἀκόμα εἶναι φιλικές. Γιατὶ συμβολίζουν ἄλλα Ἔθνη—ἄλλες γλῶσσες, ἄλλες θρησκεῖες ἄλλες παραδόσεις, ἄλλα ἔθιμα.

Ἕνας πατριώτης δὲν πρέπει βέβαια νὰ περιφρονῆ ἢ νὰ μισῆ τὶς ἄλλες πατρίδες, τὶς ἄλλες σημαῖες. Ἀπεναντίας, πρέπει νἀγαπᾶ καὶ νὰ θαυμάζη ὅ,τι ἔχουν κι' αὐτὲς θαυμαστὸ ἢ ἀξιογάπητο. Ἀλλὰ περισσότερο ἀπ' ὅλες τὴ δική του. Κι' ὅταν ἀκόμα εἶναι μικρή, ἢ φτωχή, ἢ ἄδοξη. Γιατὶ αὐτὴ ἔχει ὅ,τι ποθεῖ κι' αἰσθάνεται ἡ ψυχή του, καὶ μόνο σ' αὐτὴ πρέπει νἀφοσιωθῆ σὰ νὰ τὴν ὑπηρετήση, γιὰ νὰ τὴν κάμη, μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους πατριώτες, μεγάλη, πλούσια καὶ δοξασμένη.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΑ ΠΟΥΛΙΑ ΤΗΣ ΑΥΛΗΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΙΣ'.

Ἡ αὐλὴ ἔγινε ἄνω-κάτω. Πετάχτηκαν τὰ πουλιά, πετάχτηκαν τὰ τετράποδα, νὰ ἰδοῦν τί ἔπαθε ὁ καϊμένος ὁ Γκρινιάρης. Μὴ τὸν ἔσφαξαν, ἀλήθεια, γιὰ νὰ τὸν κάμουν λουκάνικα καὶ χοιρομέρι;

Καὶ ποιὸς ἄλλος πετάχτηκε, νομίζετε! Ὁ κὺρ-Ἀρουραῖος ὁ ἴδιος! Ἀλλ' αὐτὸς ἀπὸ τὸ φόβο του. Τὸν τρόμαξαν τὸν παραζάλισαν τόσο ἐκεῖνα τὰ τσιρίγματα, ὥστε ἡ τρύπα του δὲν τὸν χωροῦσε πιά, καὶ βγῆκε, χωρὶς καλὰ-καλὰ νὰ θέλη καὶ νὰ ξέρη τὸ γιατί, κι' ἄρχισε νὰ τρέχη ἐδῶ κι' ἐκεῖ σὰν τρελλός.

Τὸν εἶδε ἡ Κουκουβάγια κι' ἄρχισε: «Σὲ βλέπω! σὲ βλέπω!..» Ἡ

στριγγιὰ φωνή της τὸν ἀποτρέλλανε. Κι' ἀντὶ νὰ τρέξη πίσω κατὰ τὴν τρύπα του, νὰ χωθῆ, ἔτρεξε κατὰ τὸ κοττέτσι.

— Νά τος! φώναξε ἡ Ἀσπρούλα μόλις τὸν εἶδε. Πιάστε τον! διώχτε τον! Εἶναι αὐτὸς ποὺ μοῦ κλέβει ταῦγά μου! εἶναι αὐτὸς ποὺ ὅλους ἐδῶ-μέσα μᾶς πειράζει! Πιάστε τον!

Ἡ Κουκουβάγια πρώτη ὅρμησε ξοπίσω του, νὰ τὸν ἁρπάξη μὲ τὰ φοβερά της νύχια. Μαζί της κι' ἡ Ἀσπρούλα κι' ὅλα τἄλλα ζωντανά. Ὁ κὺρ-Ἀρουραῖος κατάλαβε πὼς δὲν θὰ τὴ γλύτωνε παρὰ μόνο ἂν κατάφερνε νὰ φτάση στὸ χωράφι του. Καὶ τἔβαλε στὰ τέσσερα, κι' ἔγινε καπνός.

Ἔτσι γλύτωσε μὲ τὴ φευγάλα. Κι' ὅταν ἔφτασε στὸ χωράφι του καὶ ξαναβρῆκε τὴ φωλιά του, ἔκαμε ὅρκο νὰ μὴν ἀπομακρυνθῆ πιὰ ἀπὸ ἐκεῖ, ποὺ ἦταν τὸ βασίλειό του καὶ ζοῦσε ἥσυχος κι' εὐτυχισμένος.

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΠΡΟΣ ΤΑ ΑΣΤΡΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ALEXANDRE ALANOF
καὶ JACQUES CHRISTIAND

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ὁ Ἐρρῖκος ἦταν καταχαρούμενος ἀλλὰ νευρικὸς σὰν νεαρὴ δεσποινίδα ποὺ ἑτοιμάζεται γιὰ τὸν πρῶτο της χορό.

— Βαρνάβα, φίλε μου, εἶπε θὰ σ' ἀφήσουμε ἐδῶ καπετάνιο καὶ νοικοκύρη. Ἂν θελήσῃς νὰ μᾶς πῇς τίποτε χρησιμοποίησε αὐτὸ τὸ μικρὸ τηλέφωνο... Ἔτσι κι' ἀλλοιῶς σοῦ συνιστῶ νὰ στερεώσῃς τ' ἀκουστικά στ' αὐτιά σου γιατὶ μπορεῖ ἐμεῖς νὰ σὲ χρειαστοῦμε τίποτε, καπετάνιο μου. Πρέπει ὅμως πρῶτα νὰ καταργήσωμε τὴν ἕλξη. Προσοχή! Τώρα θὰ γίνουμε ἐλαφροὶ σὰν πούπουλα.

— Τί καινούργια μανούβρα εἶναι πάλι τούτη! ἀναστέναξε ὁ Βαρνάβας σηκώνοντας τὰ χέρια του ψηλά.

Ὁ Ἐρρῖκος ὡστόσο εἶχε ἁπλώσει τὸ χέρι του στὸ κουμπὶ τοῦ ἀερίου καὶ ἔκλεισε τὸν διακόπτη. Τὰ χέρια τοῦ Βαρνάβα ἔμειναν ψηλὰ στὸν ἀέρα χωρὶς νὰ μποροῦν νὰ κατεβοῦν.

—Ὦ συμφορά μου, τί εἶναι αὐτὸ ποὺ ἔπαθα; Δὲν μπορῶ νὰ κατεβάσω τὰ χέρια μου. Ἐσεῖς θὰ φταῖτε ἂν πεθάνω.

—Ὄχι, καϊμένε, Βαρνάβα. Κάνε μιὰ μικρὴ προσπάθεια καὶ τὰ χέρια σου θὰ πέσουν ἀπὸ μόνα τους.

Κι' ἀλήθεια μόλις ἔβαλε ὁ Βαρνάβας λίγη δύναμη τὰ χέρια του ἔπεσαν, κι' ἔπεσαν μάλιστα μὲ τόση ὁρμὴ ὥστε χτύπησαν ἐπάνω στὰ πλευρά του.

— Μπράβο! τοῦ φώναξε ὁ Ἐρρῖκος γελώντας. Πήδηξε τώρα λιγουλάκι γιὰ νὰ ἰδῇς πὼς δὲν ἔχεις πάθει τίποτε.

Μὴ καταλαβαίνοντας καθόλου αὐτὸ τὸ μυστήριο, ὁ Βαρνάβας ὑπάκουσε. Ἔδωσε μιὰ μικρὴ ὤθησι καὶ τότε ὁ Ἐρρῖκος καὶ ὁ Ἀνδρέας τὸν εἶδαν νὰ πετάῃ κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸ ταβάνι τῆς βολίδας. Μόλις πρόφτασε ὁ Ἐρρῖκος ν' ἁπλώσῃ τὸ χέρι του γιὰ νὰ τὸν ἐμποδίσῃ νὰ σπάσῃ τὸ κεφάλι του ἐπάνω στὴ μετάλλινη ὀροφή. Κι' ὁ ἴδιος μὲ μεγάλη δυσκολία κρατήθηκε γιὰ νὰ μὴν πετάξῃ μαζί του. Γιὰ νὰ κάνῃ ὅμως γοῦστο δὲν κατέβασε τὸν Βαρνάβα κάτω, ἀλλὰ τὸν ἄφησε μετέωρο νὰ πετάῃ στὴ μέση τῆς κάμαρας. Ὁ δύστυχος ὁ Βαρνάβας δὲν τολμοῦσε πιὰ οὔτε τὰ δάχτυλά του νὰ κουνήσῃ.

— Τί εἶναι πάλι τοῦτο; Τί εἶναι αὐτὸ ποὺ ἔπαθα. Πετάω; Εἶμαι φάντασμα; Γιὰ πῆτε μου, κύριε Ἐρρῖκο, μήπως ἔχω πεθάνει;

—Ἄκουσε, Βαρνάβα, εἶπε ὁ Ἐρρῖκος, θὰ προσπαθήσω νὰ σοῦ ἐξηγήσω τί συμβαίνει. Ἔχεις ἀκούσει γιὰ τὴν βαρύτητα; Ξέρεις πὼς ὅταν ἕνα μῆλο ξεκολλήσει ἀπὸ τὸ κλαρί του πέφτει κάτω στὸ χῶμα, γιατὶ *ἕλκεται ἀπὸ τὴ γῆ*. Ἐδῶ ὅμως βρισκόμαστε τόσο μακριὰ ἀπὸ τὴ γῆ, τόσο μακριά, τόσο μακριά, ὥστε ἡ ἕλξη της δὲν ἔχει πιὰ καμμιὰ ἐπίδραση ἐπάνω μας. Κατὰ βάθος τὸ ζήτημα εἶναι πολὺ πιὸ πολύπλοκο. Ἀλλὰ ἂς ἀρκεσθῇς γιὰ τὴν ὥρα σ' αὐτὴ τὴν ἐξήγησι, καϊμένε Βαρνάβα.

— Μὰ δὲν εἶμαι τόσο βλάκας γιὰ νὰ μὴν καταλαβαίνω, διαμαρτυρήθηκε ὁ Βαρνάβας.

— Ναί μὰ ἐγὼ βαρυέμαι καὶ οὔτε ἔχω καὶ καιρὸ νὰ σοῦ τὰ ἐξηγήσω ὅλα αὐτά. Γνώριζε μόνον ὅτι ἐδῶ ποὺ βρισκόμαστε δὲν ὑπάρχει βαρύτης. Ἂν δηλαδὴ σὲ βάλουν ἐπάνω στὴ ζυγαριά, δὲν θὰ ζυγίζῃς οὔτε ἕνα δράμι, γι' αὐτὸ μπορεῖς καὶ πετᾶς μὲ τόση εὐκολία. Πρέπει νὰ σοῦ προσθέσω ἀκόμη ὅτι πρέπει νὰ προσέχῃς πολὺ ὅταν θὰ μείνῃς μόνος σου μέσα στὴν καμπίνα τὴν ὥρα ποὺ θὰ ἔχουμε βγῇ ἔξω ἐγὼ καὶ ὁ κύριος Ἀνδρέας, γιατὶ οἱ μυῶνες σου ὡς τώρα εἶναι συνειθισμένοι νὰ βρίσκονται σὲ διαρκῆ πάλη πρὸς τὴν βαρύτητα καὶ ἂν δὲν τὸ λάβῃς αὐτὸ ὑπ' ὄψει σου, κάθε σου κίνησι, καὶ ἡ παραμικρότερη, θὰ ἔχῃ ἀπροόπτες συνέπειες. Λοιπὸν κάνε μικρὲς κινήσεις καὶ πολὺ ἐλαφρές, ἔτσι, μπράβο, μιὰ μικρὴ προσπάθεια ἀκόμη καὶ θὰ κατεβῇς.

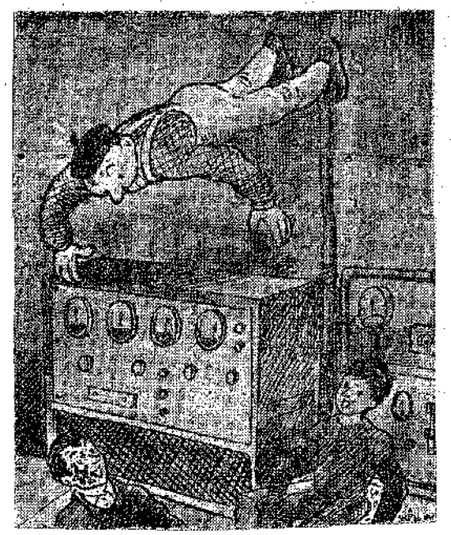

Ὁ Ἐρρῖκος καὶ ὁ Ἀνδρέας τὸν εἶδαν νὰ πετάῃ κατευθεῖαν πρὸς τὸ ταβάνι (Σελ. 148, στ. α')

Μ' ἀπερίγραπτες προφυλάξεις, πατῶντας στὶς μύτες τῶν ποδιῶν σὰν μπαλλαρίνα, ὁ Βαρνάβας, μόλις ἤρθε σ' ἐπαφὴ μὲ τὸ πάτωμα ἐπῆγε κι' ἐπλάγιασε στὴν κουκέτα του. Ἔκρινε πὼς αὐτὸ ἦταν τὸ πιὸ φρόνιμο ποὺ εἶχε νὰ κάνῃ.

—Ἀλλά, εἶπε, ἀφοῦ ξαπλώθηκε καὶ μπόρεσε ὁπωσδήποτε νὰ σκεφθῇ καθαρά, ἐσεῖς τραβήξατε ἕνα μοχλὸ καὶ ἔγιναν ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα.

— Ναί, ἀποκρίθηκε ὁ Ἐρρῖκος. Κατεβάζοντας τὸν μοχλὸ αὐτὸν ἔκλεισα τὸ γκάζι. Ὡς τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἡ ταχύτης τῆς βολίδας γινόταν ὁλοένα καὶ μεγαλύτερη καὶ θὰ ἔχῃς ἴσως παρατηρήσει πὼς ὅταν βρισκόμαστε στὸ τραῖνο ἢ στὸ αὐτοκίνητο καὶ αὐξάνει πολὺ ἡ ταχύτης, νοιώθεις σὰν μιὰ ἀόριστη δύναμη ποὺ σὲ κολλάει ἐπάνω στὸ κάθισμά σου. Αὐτὸ συμβαίνει τώρα καὶ μὲ μᾶς καὶ στὴν περίπτωσή μας ἔρχεται νὰ ἀντικαταστήσῃ τὴν ἕλξη τῆς γῆς. Μὴ φοβᾶσαι ὅμως. Σὲ λίγες ὧρες θὰ ἐξακολουθήσωμε πάλι τὸν δρόμο μας ὅπως πρὶν καὶ τὰ πράγματα θὰ ξαναέρθουν στὴ θέση του. Τώρα ἀφεθήκαμε τὰ πέφτουμε στὸ κενὸν ἐλεύθεροι γιὰ νὰ μπορέσουμε νὰ κάνουμε αὐτὴ τὴ μικρὴ ἐκδρομή.

***

Ὅταν εἶδε τὸν Ἐρρῖκο νὰ πηγαίνῃ κοντὰ σὲ μιὰ μεγάλη σιδερένια πόρτα, ποὺ ἔμοιαζε μὲ πόρτα χρηματοκιβωτίου, καὶ νὰ ἑτοιμάζεται νὰ τὴν ἀνοίξῃ, ὁ Βαρνάβας δὲν μπόρεσε πάλι νὰ συγκρατήσῃ μιὰ φωνὴ τρόμου. Ὁ δυστυχισμένος ὑπηρέτης, ὕστερα ἀπ' ὅλες αὐτὲς τὶς ἀλλεπάλληλες συγκινήσεις, δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ κυριαρχήσῃ στὰ νεῦρα του. Ἦταν κατάχλωμος, τὰ μάτια του γυάλιζαν σὰν ἀπὸ πυρετὸ καὶ φαινόταν στ' ἀλήθεια ἄρρωστος.

— Αὐτὴ ἡ πόρτα, φώναξε, εἶναι ἡ πόρτα ποὺ βγάζει ἔξω στὸ κενόν. Δὲν φαντάζομαι νὰ κάνετε ἐσεῖς οἱ δυό σας τὴ βουτιὰ καὶ νὰ μ' ἀφήσετε ἐμένα ἐδῶ μέσα ὁλομόναχον.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΒΙΜΙΛΙΟΥ ΝΤΕΒΩ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ἄλλο περίεργο: τὰ γαϊδούρια τοῦ Μαρίου καὶ τοῦ Δουμποδάνου ἔτρεχαν τώρα μιὰ χαρά. Τὰ φιλοτιμοῦσε, φαίνεται, τὸ γαϊδούρι τοῦ Σαιζάνη, ποὺ ἔτρεχε μπροστὰ μ' ὅλη του τὴ γρηγοράδα, σὰ νὰ εἶχε καταλάβει πὼς γινόταν ἀγώνας καὶ δὲν ἤθελε νὰ ξεπεράσουν, δὲν τὸ καταδεχόταν!

Ἄξαφνα, στόπ! Ὁ γάϊδαρος τοῦ Δουμποδάνου, ἐκεῖ ποὺ κόντευε νἄρθῃ πρῶτος, στάθηκε σὰ νὰ εἶχε πετρώσει! Φυσικά, αὐτὸ δὲν ἄρεσε καθόλου στὸν μικρὸν ἀναβάτη του. Κι' ἄρχισε νὰ τὸν χτυπᾷ μ' ὅλη του τὴ δύναμη:

— Ντέ!.. κουνήσου!.. Τί καρφώθηκες ἔτσι;.. Ντέ, ντέ, μὴ σὲ σκοτώσω!

Τότε, ποὺ λέτε, ὁ γάϊδαρος ἐθύμωσε. Χαμήλωσε τὸ κεφάλι του, σήκωσε τὰ πισινά του, κι' ἄρχισε νὰ δίνῃ τέτοιες κλωτσιὲς τὸν ἀέρα, ποὺ τὰ πόδια του, ἀπὸ κάθετα, γίνουνταν ὁριζόντια. Ποῦ νὰ σταθῇ πιὰ στὴ ράχη του ὁ Δουμποδάνος! Μὲ τὴν τρίτη, κλωτσιά, τὸ σῶμα του τινάχτηκε ψηλά, ἔκαμε μιὰ χαριτωμένη καμπύλη στὸν ἀέρα, κι' ἀπὸ κεῖ μπράφ! ἔπεσε χάμω καὶ ξαπλώθηκε φαρδὺ-πλατὺ στὴ χλόη.

Οἱ ἄλλοι, ὄχι μόνο δὲν ἐπρόφθασαν νὰ δώσουν στὸ φίλο τους καμμιὰ βοήθεια, παρὰ οὔτε κατάλαβαν τὸ πάθημά του, γιατὶ οἱ τρεῖς κλωτσιὲς τοῦ γαϊδάρου καὶ τὸ πέσιμο τοῦ ἀναβάτη του ἔγιναν ἄψε-σβύσε. Μόνο σὰν ἀκουσαν τὶς φωνές του, γύρισαν καὶ τὸν εἶδαν πεσμένο.

Εὐτυχῶς δὲν ἐκτύπησε πολὺ καὶ μπόρεσε νὰ σηκωθῇ ἀμέσως. Μὰ εἶχε θυμώσει καὶ τὸ πρόσωπό του ἦταν κατακόκκινο.

— Γομάρι! μουρμούρισε· τώρα θὰ σοῦ δείξω ἐγώ.

Κι' ἑτοιμάσθηκε νὰ τιμωρήσῃ αὐστηρὰ τὸν ἄτακτο γάϊδαρό του, νὰ τὸν δείρῃ ἀλύπητα μὲ τὸ ραβδί του. Ἀλλὰ τὸ μετάνοιωσε καὶ κρατήθηκε.

— Τί θὰ κερδίσω νὰ τὸν δείρω; συλλογίσθηκε· ζῶο εἶναι, γιατὶ τὸν τιμωρῶ;

— Καλέ, πῶς ἔπεσες; τὸν ρώτησαν ὁ Μάριος κι' ὁ Παῦλος, ποὺ τὸν εἶχαν πλησιάσει.

—Ἔπεσα γιὰ νὰ μάθω ἄλλη φορὰ νὰ κάνω ἀλλαγή, ἀποκρίθηκε ὁ Δουμποδάνος.

Ἡ «ἐνδοδρομία» τελείωσε. Κι' ἀφοῦ περιπλανήθηκαν ἀκόμα λίγο στὸ δάσος, ξεκίνησαν γιὰ νὰ γυρίσουν στὸν πύργο.

—Ἐ, πῶς περάσατε; τοὺς ρώτησε ἡ κυρία Δουμποδάνου.

— Περίφημα!

— Σᾶς φύλαγε καλὰ ὁ ἀγωγιάτης;

— Μπά! Δὲν τὸν εἴδαμε, παρὰ μόνο στὸ γυρισμό. Μὰ μωρὰ εἴμαστε γιὰ νὰ μᾶς φυλάῃ;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'

Τὸ μπάνιο

Τὴν ἄλλη μέρα δὲν πῆγαν πουθενά. Γιατὶ ὁ Δουμποδάνος πονοῦσε ἀκόμα ἀπ' τὸ πέσιμο καὶ μὲ δυσκολία μποροῦσε νὰ περπατῇ. Ἔτσι τὰ παιδιὰ κάθησαν στὸν πύργο καὶ μόνο στὸν κῆπο κατέβηκαν νὰ παίξουν.

Ὁ κῆπος πραγματικῶς ἦταν ὡραῖος. Εἶχε πολλὰ σπάνια φυτά, δρομάκια στρωμένα, μὲ ἄμμο, πυκνὲς δενδροστοιχίες κι' ἕνα θερμοκήπιο μὲ τζάμια ὅπου φάνταζαν πολύχρωμα ἐξωτικὰ λουλούδια. Οἱ φίλοι κατενθουσιάσθηκαν μ' αὐτὸν τὸν κῆπο κι' ὁ Δουμποδάνος καμάρωνε, χωρὶς αὐτὴ τὴ φορὰ νὰ κρυφογελᾷ κανένας.

Ὁ κῆπος εἶχε καὶ μιὰ πλατεῖα, καὶ στὴ μέση τῆς πλατείας αὐτῆς ἦταν μιὰ μεγάλη δεξαμενὴ περικυκλωμένη ἀπὸ βραχάκια. Τὸ νερὸ ἔπεφτε ἀπὸ τὰ βραχάκια αὐτὰ μέσα στὴ δεξαμενή, καὶ ὁ κρότος ποὺ ἔκανε ὁ μικρὸς αὐτὸς τεχνητὸς καταρράκτης ἦταν κάτι θαυμάσιο.

Στὴ δεξαμενὴ κολυμποῦσαν καὶ κοκκινόψαρα. Ὁ Μάριος δὲν ξεκολλοῦσε τὰ μάτια του ἀπ' αὐτά, καὶ μιὰ στιγμὴ ὁ Δουμποδάνος τὸν ρώτησε:

— Τί κοιτᾶς ἐκεῖ μὲ τόση προσοχή;

— Αὐτὰ ἐδῶ, ἀποκρίθηκε ὁ Μάριος δείχνοντας τὰ κοκκινόψαρα. Μὴ σοῦ βρίσκεται κανέν' ἀγκίστρι;

— Τί νὰ τὸ κάμῃς;

— Νὰ ψαρέψω.

—Ἔ! θέλεις νὰ ψαρέψῃς τὰ ψάρια τῆς δεξαμενῆς;

— Γιατὶ ὄχι;

— Μ' αὐτὸ τὸ ψάρεμα εἶναι ἀπαγορευμένο, Μαρέ μου!

— Κρῖμα! ἔκαμε ὁ Μάριος. Χάνουμε μιὰ ὡραία διασκέδαση.

Κι' ἀκολούθησε τὸ Δουμποδάνο, ποὺ ἤθελε νὰ δείξῃ στοὺς φίλους του κι' ἄλλα ὡραῖα μέρη τοῦ κήπου.

Ὁ νοῦς του ὅμως ἦταν στὰ ψάρια. Τοῦ μπῆκε ἡ ἰδέα νὰ τὰ ψαρέψῃ κι' ἤθελε καλὰ καὶ σώνει νὰ τὸ κάμῃ. Τί ἀπαγορευμένο καὶ ξαπαγορευμένο; Αὐτὰ ὁ Μάριος δὲν τἄκουγε...

Ἐξελᾷ λοιπὸν τοὺς ἄλλους, ποὺ κοιτάζαν ἕνα σπάνιο λουλούδι, τοὺς φεύγει καί, χωρὶς νὰ τὸν ἰδοῦν, γυρίζει ἴσια στὴ δεξαμενή.

Τὰ ψάρια ἦταν ὅλα σχεδὸν στὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ κι' ἀπὸ μακριὰ φαίνουνταν σὰν ἕνα κόκκινο χαλὶ ποὺ ἐμούσκευε. Καθὼς τὰ εἶδε, ὁ Μάριος ἠλεκτρίσθηκε. Ἄχ, καὶ νἄπιανε μερικά! Ἀλλὰ πῶς μποροῦσε, ἀφοῦ δὲν εἶχε οὔτε καλάμι, οὔτε τριχιά, οὔτε ἀγκίστρι, οὔτε δόλωμα;.. Μπά! κι' ἂν δὲν εἶχε σύνεργα, τί πείραζε; μήπως δὲν εἶχε τὰ χέρια του;

Ἀνέβηκε στὰ χείλη τῆς δεξαμενῆς, σιγὰ-σιγὰ γιὰ νὰ μὴν τρομάξουν τὰ ψάρια, ἔσκυψε μὲ προσοχὴ κι' ἄπλωσε τὰ χέρια του γιὰ νὰ πιάσῃ τὸ πλησιέστερο ψάρι... Ἀλλὰ τὸ ψάρι δὲν στεκόταν σὲ μιὰ θέση, κολυμποῦσε. Καὶ καθὼς εἶδε, φαίνεται, τὴ σκιὰ τῶν χεριῶν τοῦ Μαρίου πάνω στὸ νερό, φοβήθηκε κι' ἀπομακρύνθηκε. Ὁ Μάριος τότε, ἀσυλλόγιστα, ἔσκυψε καὶ περισσότερο. Καὶ πλάφ! πάρ' τον μέσα στὴ δεξαμενή!

Ὦ! τώρα θὰ μποροῦσε νὰ πιάσῃ ὅσα ψάρια ἤθελε.

(Ἀκολουθεῖ) Μετάφρ. Π. Ι. Φ. καὶ Γρ. Ξ

ΧΕΙΡΟΤΕΧΝΗΜΑΤΑ ΜΕ ΣΠΙΡΤΑ

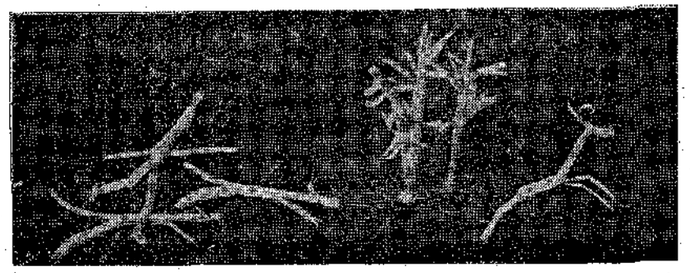

Νά, κι' ἕνα κυνήγι δορκάδος στὸ δάσος, καμωμένο μὲ σπίρτα, ὅπως καὶ τάλογάκια τοῦ προηγουμένου φυλλαδίου.

Ἀνεκοινώθη ἀπὸ τὴν Τρύπα στὸ Νερὸ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

25 ΜΑΡΤΙΟΥ

Τή μέρα αὐτή, τήν ἅγια κι' ἱερή, τή σοβαρή κι' ἐπίσημη, τή χαρμόσυνη καὶ γιορτινή, τή μέρα αὐτή τήν ἀνοιξιάτικη, ποὺ τή λούζει ὁ αἰώνιος ἥλιος ὁ ἑλληνικός καὶ τή χαϊδεύει ἁπαλά τὸ γλυκὸ μαρτιάτικο ἀεράκι, τἀεράκι τῆς θάλασσας καὶ τοῦ βουνοῦ, τή μέρα αὐτή ἄς σταθοῦμε γιὰ λίγο σκεφτικοί, κι' ἄς ἑνώσουμε τίς σκέψεις μας κατανυχτικά σ' ἕνα κοινὸ ὅσο κι' ὑπέρτερο προσκύνημα, σ' ἕνα πνευματικὸ μνημόσυνο ὅλων ἐκείνων τῶν μεγάλων κι' ἡρωϊκῶν μορφῶν ποὺ ἀγωνιστήκανε καὶ πέσανε γιὰ τὴν ἐλευθερία καὶ τὸ μεγαλεῖο τῆς Πατρίδας μας. Ἄς σταθοῦμε προσεχτικοὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ μπρὸς σὲ φάσματα τῶν ἰσχυρῶν ἐκείνων φυσιογνωμιῶν ποὺ μὲ τὴ μεγάλη τους ἀτομικὴ ἀξία σφυρηλατήσανε σ' ὅλο της τὸ παράστημα τὴν νεώτερη Ἑλλάδα. Ἄς θαυμάσουμε τὴν ἀντοχὴ τοῦ ἔθνους μας, τὴ δύναμη τῆς φυλῆς μας· τὸ αἷμα μας, αἷμα γερὸ καὶ δυνατό, ἄς κισέψουμε πώς μόνο ἥρωες ἀπογόνους, ἀντάξιους ἔνδοξων προγόνων, εἶναι δυνατὸ νὰ δημιουργήσῃ. Ἄς ἀποχτήσουμε αὐτοπεποίθηση, ὑπερηφάνεια ἐθνική, πίστη γιὰ τὴν προσωπική μας ἀξία, ποὺ μόνοι μας ἄς κοιτάξουμε νὰ τὴ διαμορφώσουμε. Κι' ἐνστερνιζόμενοι τὴ σωστὴ ἐκείνη ρῆση ποὺ λέει πώς ἡ ἱστορία ἑνὸς ἔθνους πάντα δημιουργεῖ ὑποχρεώσεις γιὰ τοὺς μεταγενεστέρους, ἄς τραβήξουμε ὁλόψυχα γιὰ τὴ δημιουργία ἑνὸς γνήσιου νεοελληνικοῦ πολιτισμοῦ, προϊόντος τῆς δικῆς μας ἀποκλειστικὰ δράσης κι' ἀξίας καὶ πλαισιωμένου στὰ σύνορα τὰ φωτεινὰ τοῦ σύγχρονου πανανθρώπινου οἰκοδομήματος τοῦ πολιτισμοῦ.

Κυρίαρχος τοῦ Σύμπαντος [Β]

ΑΝΟΙΞΗ

Le temps a laissé son manteau
de vent, de froidure et de pluie
Il s'est vêtu de broiderie
De soleil, riant, clair et beau.

Charles d'Orléans

Οὔτε βροχές, οὔτε ἄνεμοι, οὔτε κρῦα πιά. Οὔτε τὸ μελαγχολικὸ χτύπημα τῶν σταγόνων τῆς βροχῆς στὰ τζάμια, οὔτε τὸ ἄγριο φύσημα τοῦ βορριᾶ, οὔτε τὸ ἄσπρο καὶ κρῦο σεντόνι τῆς γῆς, ὑπάρχει πιά. Ὁ χειμῶνας, ὁ γέρος αὐτός, μέσ' τίς γοῦνες του τυλιγμένος, ἔφυγε. Καὶ πῆρε μαζί του τὴν ἀγριότητα τῆς φύσεως καὶ τὴ μελαγχολία.

Ἤρθε ἡ ἄνοιξη!

Ἤρθε ἡ χαρά, ἡ ἐλπίδα, ἡ νειότη. Γιατὶ ἡ ἄνοιξη εἶναι ἡ νειότη τοῦ χρόνου. Εὐθυμη, ἀμέριμνη, χαρωπή, ἤρθε μὲ τὴ πρασινάδα της καὶ τὰ λουλούδια της.

Ἤρθε μὲ τὰ γέλια, τὰ τραγούδια, τίς χαρές. Ἔντυσε τὴ γῆ μὲ τὸ χρῶμα τῆς ἐλπίδας: πράσινο, παντοῦ πράσινο. Τὰ στάχυα, τὰ ἀποτελέσματα τῶν κόπων τοῦ γεωργοῦ, πρασίνισαν. Τὰ γυμνὰ δέντρα, ποὺ τάχε μαδίσει τὸ μελαγχολικὸ φθινόπωρο, ἀρχίζουν νὰ πρασινίζουν κι' αὐτά. Ἄλλα ἀνθίζουν. Καὶ βλέπει κανείς, ἀνάμεσα στὶς πράσινες ἐκπάσεις τῶν χωραφιῶν, νὰ ξεχωρίζουν, κατάνθισμένα δέντρα, ἄλλα ἄσπρα, ἄλλα ρόζ. Εἶναι ντυμένα μὲ τὰ γιορτινά τους, γιορτάζουν κι' αὐτά.

Τί ὡραία ποὺ εἶναι ἡ φύση! Λένε ὅτι ἡ ἀγριότης της, τῆς δίνει μεγαλοπρέπεια. Μά, μήπως κι' ἡ γαλήνη δὲν τῆς δίνει ἐπίσης μεγαλοπρέπεια, μήπως κι' ἔτσι δὲν φανερώνεται τὸ μεγαλεῖο της;

Πόσο εὐχαριστιέσαι, νὰ κοιτάζῃς ὁλόγυρά σου! Ἐπάνω σου ὁ καταγάλανος ἑλληνικὸς οὐρανὸς μὲ τὸ λαμπρό του ἥλιο! Στὰ πόδια σου, γύρω σου, παντοῦ, ἡ γῆ καταπράσινη κι' ἀνθοστολισμένη. Τὰ στάχυα, καθὼς τὰ κουνᾶ ὁ ἀέρας, σχηματίζουν μιὰ πράσινη θάλασσα μὲ ὡραίους κυματισμούς. Καὶ μέσα στὴ θάλασσα αὐτὴ φαντάζουν σὰν κοράλια, οἱ ἄλικες παπαροῦνες.

Καὶ πιὸ κάτω, μακρυά, ἡ καταγάλανη θάλασσα, ὁ καθρέφτης τ' οὐρανοῦ, ἔχει ἕνα χρῶμα ποὺ σοῦ δίνει τὴν ἐντύπωση, ὅτι κι' αὐτὴ γιορτάζει τὸν ἐρχομὸ τῆς ἄνοιξης...

Ὅλα γελοῦν, χαίρονται. Ἡ φύσις ὀργιάζει. Εἶναι ἄνοιξη, ἡ νειότη τοῦ χρόνου... *Στέφανος τῆς Δόξης* [Β]

ΠΑΙΔΙΚΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Δὲν ξέρω πῶς μοῦ ἦλθε ἀπόψε νὰ ἀνοίξω τὰ δυὸ συρταράκια τοῦ μαθητικοῦ μου γραφείου, ποὺ σὰν ἤμουνα μικραύλα βρισκόμουνα πάντα ἐκεῖ ἀνασκαλεύοντας, τακτοποιώντας τὰ μικρά μου πραγματάκια. Αὐτὸ τὸ παλιωμένο ἔπιπλο φέρνει μπροστὰ στὰ μάτια μου πολλές, πολλὲς εὐχάριστες ἀναμνήσεις τῆς μικρῆς μαθητικῆς μου ζωῆς. Αὐτὸ εἶναι τὸ γραφεῖο, ποὺ πρωτοκάθησα καὶ προσκαθοῦσα μὲ τὸ κοντύλι νὰ καταφέρω στὴν πλάκα μερικὲς γιῶτες. Κάθε τι ποὺ βρίσκω μὲ γεμίζει μὲ μιὰ ἀνεξήγητη χαρά. Καὶ νά, ξεφυλλίζοντας δυὸ παλιωμένα τετράδια τῆς δευτέρας Δημοτικοῦ, τί νομίζετε ἀντικρύζω; Δυὸ κακοσχεδιασμένα ἀνθρώπινα κεφάλια καὶ ἀπάνω γραμμένη μιὰ φράση:

«Ἐλᾶτε ὅλοι στὴν ἔκθεση».

Μὲ πιάνουν γέλια ἀκράτητα καὶ ρωτῶ τὸν ἑαυτόν μου ὅν αὐτὰ τὰ σχέδια εἶναι δικά μου. Ὅλη ἡ σκηνή, τὸ κάθε τι παρουσιάζεται μπροστά μου. Ναί, θυμοῦμαι, θυμοῦμαι. Καθώμουνα σαυτὸ τὸ γραφεῖο ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα, ὅταν μὲ τ' ἀδέλφια μου παίζαμε ἕνα σοβαρὸ παιχνίδι. Μὲ παρακαλοῦσαν νὰ κάμω μιὰν «ἔκθεση» καὶ ν' ἀγοράσουν τὰ ἔργα μου. Ἐγὼ μὲ μεγάλη σοβαρότητα δέχτηκα κι' ἄρχισα τὴ δουλειὰ σχεδιάζοντας καὶ ἀντιγράφοντας ἀπὸ παλιὰ περιοδικά, κεφάλια, κυρίες μὲ μεγάλα καπέλλα μὲ φτερά, κουνέλια, σκύλους, γάτες. Ἔτσι, λοιπόν, τὴν ἄλλη μέρα ἔγινε ἡ ἔκθεση καὶ οἱ σχετικὲς ρεκλάμες, δημοσιεύματα στοὺς τοίχους ἢ στὶς πόρτες τοῦ σπιτιοῦ μου, μ' αὐτὰ τὰ λόγια:

«Ἐλᾶτε ὅλοι νὰ δῆτε τὴ μεγάλη ἔκθεση ποὺ δὲν ἔγινε ποτὲ στὸν κόσμο».

Τὰ κοιτῶ τὰ ξανακοιτῶ σὰ νὰ θέλω νὰ τὰ κρίνω, τὰ γυρίζω τὰ ξαναγυρίζω σὰ νὰ θέλω ν' ἀνακαλύψω πιὸ πολλὰ πράγματα τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας.

Ἕνα κιτρινισμένο μικρὸ χαρτάκι ξεφεύγει ἀπὸ ἕνα βιβλίο ποὺ ἀπάνω του διακρίνω τὸν ἀριθμὸν 500 μὲ τὶς ἀκόλουθες λέξεις: «Κέρδισα ἀπὸ τὴν ἔκθεσή μου πεντακόσιες χιλιάδες» καὶ ἀποκάτω μιὰ ὑπογραφὴ δική μου, μὲ τὰ πρῶτα γράμματά μου.

Θεέ μου, τί γέλια εἶναι αὐτά, ποτέ μου δὲν εἶχα γελάσει ἔτσι. Μὰ ἀλήθεια δικά μου εἶναι; Τί διαφορὰ ὅμως. Πόσο γελοῖα μᾶς φαίνονται αὐτὰ τὰ μικρὰ παιδικά μας πραγματάκια καὶ πόσο οἱ ἴδιες γελοῖμε στὸ ἀντίκρυσμά τους μὲ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό μας ὅπως κι' ἐγὼ αὐτὴ τὴ στιγμή

Μὰ εἶναι μερικὰ ποὺ τρέχουμε νὰ τὰ ρίξουμε ἀμέσως στὴ φωτιὰ λέγοντας πὼς αὐτὰ τὰ παλιόχαρτα πιάνουν τόπο καὶ ἀντὶ νὰ γελάσουμε θυμώνουμε. Ἐγὼ ὅμως δὲν ἔχω αὐτὴ τὴ γνώμη, δὲν εἶναι κρίμα νὰ τὰ πετάξω στὴ φωτιά; τότε τί θὰ μοῦ θυμίζῃ ἐκείνη τὴ χαρούμενη εὐτυχισμένη παιδικὴ ζωή; Μπορεῖ νὰ συγκριθῇ μὲ ἄλλα πράγματα τῆς τωρινῆς ζωῆς μας; Ὄχι βέβαια. Θὰ τἀφήσω ἐκεῖ κρυμμένα, βαθιὰ προφυλαγμένα, ὅταν ἀργότερα, θὰ εἶμαι πιὰ μεγάλη καὶ καθισμένη στὸ ἐργαστήρι μου θὰ ἐργάζωμαι ζωγραφίζοντας ἀνώτερα πράγματα, θὰ ρίχνω καμμιὰ ματιὰ σὲ ἐκεῖνα τὰ *παλιὰ παιδικά, αὐθόρμητα* σχέδια ποὺ θὰ μοῦ δίνουν περισσότερες ἐλπίδες καὶ θὰ μὲ γεμίζουν μὲ μιὰ ἀνεξήγητη δύναμη.

Ναί θὰ τὰ ἀφήσω ἐκεῖ βαθιὰ κρυμμένα στὸ μαθητικό μου μικρὸ γραφειάκι.

Σανθὴ Ἑλληνοπούλα [Β]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Γίνεται σεισμός. Ἡ Ροδόπη, τρομαγμένη, τρέχει ἀπὸ τὴ σάλα νὰ βρῇ τὴν ἀδελφούλα της ποὺ εἶναι σὲ ἄλλο δωμάτιο. Ἀλλ' αὐτή, ποὺ δὲν ἔνοιωσε τό σεισμό, παίζει ἥσυχα κι' ἀπορεῖ μὲ τὸν τρόμο τῆς ἀδελφῆς της.

— Τί εἶναι; τὴ ρωτᾷ.

— Σεισμός! Δὲν τὸν ἔνοιωσες;

— Καθόλου!

— Πῶς αὐτό; Ἐμεῖς στὴ σάλα τὸν νοιώσαμε ὅλοι.

— Μὰ ἐγώ, βλέπεις, δὲν ἤμουν στὴ σάλα!

Μαρία Τσέγκου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ»

Ἀθῆναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 24 Μαρτίου 1937

Ὁ Ραδιοφωνικὸς Σταθμὸς τοῦ Μπάρι τῆς Ἰταλίας, συνεργαζόμενος μὲ τὴ «Διάπλασιν», διοργάνωσε δισεβδομαδιαῖες εἰδικὲς ἐκπομπὲς γιὰ τὰ Ἑλληνόπουλα, τόσο τοῦ Ἐσωτερικοῦ ὅσο καὶ τῶν ἑλληνικῶν παροικιῶν τοῦ Ἐξωτερικοῦ ὡς ἑξῆς: Κάθε Σάββατο, ὥρα (Ἀθηνῶν) 9 ἕως 9, 20' μ. μ. πρόγραμμα γιὰ μικρότερα παιδιά. Καὶ κάθε Πέμπτη, τὴν ἴδια ὥρα (9 ἕως 9-20') πρόγραμμα γιὰ μεγαλύτερα παιδιά. Γίνονται καὶ παντοῖοι παιδικοὶ διαγωνισμοί.

ΜΟΝΟ ὅσοι ἔχουν ψευδώνυμο καὶ μοῦ γράφουν, δικαιοῦνται νὰ ἔχουν ἀπάντηση—ἐκτενέστερη ἢ συντομώτερη, ἀναλόγως τοῦ θέματος καὶ τοῦ χώρου—στὴν Ἀλληλογραφία μοῦ. Δυσανάγνωστα γράμματα, μὲ ξέθωρο μελάνι γραμμένα, ἢ ἀκατάστατα, βιαστικά, μουντζουρωμένα, δὲν τὰ διαβάζω. Ἐπίσης δὲν δέχομαι γράμματα ποὺ δὲν ἔχουν τὸ ἀπαιτούμενο γραμματόσημο καὶ πρέπει νὰ πληρώσω δ,τι λείπει διπλό. Νὰ τὰ ζυγίζετε στὸ ταχυδρομεῖο καὶ νὰ βάζετε τὸ γραμματόσημο ποὺ χρειάζεται.

ΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ φυλλάδιο, πρῶτο τοῦ Ἀπριλίου, θὰ εἶναι δωδεκασέλιδο. Θὰ περιέχῃ τὸ τέλος τοῦ «Πολεμικοῦ Παραμυθιοῦ» τοῦ κ. Τέλλου "Ἄγρα καὶ πολλὰ ἄλλα πράγματα. Ὡς τώρα, βλέπετε, χάρις στὸ ἐξοπλισμό, καταφέραμε νὰ ἔχουμε ἕνα δωδεκασέλιδο τὸ μῆνα. Παρακάτω νὰ ἰδοῦμε. Ἐλπίζω ὅμως πὼς δὲν θὰ πάψετε νὰ ἐξοπλιθῆνετε. Εἶναι ἀκόμα τόσες χιλιάδες παιδιά, ποὺ, ἐνῶ θὰ μποροῦσαν, δὲν μὰ παίρνουν, μόνο γιατὶ δὲν μὲ γνωρίζουν. Ἔ, ἐσεῖς θὰ τὰ κάμετε νὰ μὲ γνωρίσουν.

Ἀκόμη κάτι γιὰ τὶς Ἀσκήσεις ποὺ δημοσιεύθ ὁλοένα: Σᾶς εἶπα πὼς ἀπὸ κάθε χαρτὶ ποὺ λαβαίνω, παίρνω ἀπὸ μιὰ Ἄσκηση καὶ τὸ ξαναφυλάω ὡς νὰ ξαναρθῇ ἡ σειρά του. Πολλὰ ὅμως δὲν ἔχουν παρὰ μόνο μιὰ δημοσιεύσιμη Ἄσκηση. Ἄμα λοιπὸν τὴ δημοσιεύσω, τὰ πετῶ. Ἄλλα πάλι δὲν ἔχουν *οὔτε μιά*. Ἔ, αὐτὰ τὰ πετῶ μόλις τὰ διαβάσω. Ὥστε ὅποιος ἔστειλε ἀπὸ πολὺν καιρό—ἀπὸ τρεῖς μῆνες π. χ.—Ἀσκήσεις του καὶ δὲν εἶδε ἀκόμα νὰ δημοσιεύεται καμμιά, πρέπει νὰ συμπεράνῃ πὼς καμμιὰ δὲν ἦταν καλή καί, ἂν θέλῃ, ἂς στείλῃ ἄλλες.

Μιὰ μεγάλη γιορτή, μὲ ὁμιλίες, ἀπαγγελίες, διαβάσματα κτλ., ἑτοιμάζει γιὰ τὰ Πενηντάχρονα τοῦ Ξενοπούλου καὶ ἡ Ἑταιρεία τῶν Ἑλλήνων Λογοτεχνῶν. Θὰ γίνῃ τώρα-γρήγορα στὸ Θέατρο Ὀλύμπια, ὁδὸς Ἀκαδημίας, καὶ ἡ εἴσοδος θὰ εἶναι δωρεάν. Ὥστε ἄμα ἰδῆτε τὴ σχετικὴ εἰδοποίηση στὶς ἐφημερίδες μπορεῖτε νὰ πᾶτε ἐλεύθερα.

Ἡ *Κεφαλλωνιτοπούλα*, ποὺ ἦρθε προχθὲς στὸ γραφεῖο, μοῦ εἶπε πὼς καὶ τὰ Διαπλασόπουλα πρέπει νὰ τιμήσουν τὸν ἀγαπητό τους Φαίδωνα στὰ Πενηντάχρονά του. Νὰ διοργανώσουν μιὰ γιορτὴ δὲν θάταν βέβαια τόσο εὔκολο. Κατὰ τὴν ἰδέα ὅμως τῆς *Κεφαλλωνιτοπούλας*, θὰ μποροῦσαν νὰ κάμουν ἕνα ἔρανο, νὰ προσφέρῃ δηλαδὴ τὸ καθένα ἀπὸ 5 δραχμὲς τὸ λιγώτερο—ὅσα μπορεῖ καὶ θέλει τελοσπάντων—καὶ μὲ τὸ ποσὸ ποὺ θὰ μαζευθῇ, νὰγοραοθῇ ἕνα ἀναμνηστικὸ δῶρο. Τί λέτε γι' αὐτὴ τὴν ἰδέα;

Πολὺ ὡραῖα μοῦ περιγράφεις, *Μοντέρνε Δημογέροντα*, τὴν ἐνθουσιώδη ὑποδοχὴ ποὺ ἔκαμε στὸν Βασιλέα ἡ πόλη σας καὶ τὸ νησί σας ὅλο. Γιὰ τὸ κομμάτι σου δὲν θυμοῦμαι· ἀλλ' ἀφοῦ μοῦ λές πὼς εἶναι ἀπὸ τὸ Γενάρη, φοβᾶμαι μή χάθηκε. Θὰ φάξω καὶ θὰ σοῦ πῶ. Πολὺ θαμπὴ αὐτὴ ἡ φωτογραφία καὶ δὲν θὰ γινόταν καλὸ κλισέ γιὰ νὰ δημοσιευθῇ.

Μὴν ἀνησυχῆς, *Μερσεντές*, θὰ σὲ περιμένω ὅσο θέλεις. Τὸ ἀρθράκι αὐτὸ τοῦ κ. Ἀννίνου στὴν «Πρωΐα» τὸ ἤξερα, μοῦ φαίνεται μάλιστα πὼς ἔκαμα λάθος ὅταν δημοσιεύθηκε. Περιμένω καὶ τὴν ἔκθεσή σου.

Δὲν θυμοῦμαι, *Ἀνυπόταχτη*, νἀφησα κανένα σου γράμμα χωρὶς ἀπάντηση. Μὰ κι' αὐτὸ ἂν ἔγινε, θὰ ἔγινε βέβαια χωρὶς νὰ θέλω καὶ δὲν πρέπει νὰ μοῦ εἶσαι θυμωμένη—ὅπως καὶ δὲν μοῦ εἶσαι. Θὰ εἶδες τὴν ἔγκριση τοῦ ψευδωνύμου. Ναί δυστυχῶς, μερικὰ παιδιὰ ἔχουν τὴν ἰδέα πὼς εἶμαι γιὰ νήπια· ἀλλὰ φτάνει νὰ διαβάσῃ κανεὶς κι' ἕνα μόνο φυλλάδιό μου, γιὰ νὰ ἰδῇ πὼς εἶμαι γιὰ ὅλες τίς ἡλικίες. Καὶ μεγάλοι ἀκόμα μὲ διαβάζουν μ' εὐχαρίστηση.

Αὐτό, *Μαργιολάκι*, δὲν μπορεῖ νὰ τό ξέρῃ κανεὶς ἂν δὲν τὸ δοκιμάσῃ. Ἕνα κλειστὸ θηλαδὴ θέατρο—σὰν τὸ νέο τῆς Κοτοπούλη—ποὺ θὰ δροσίζεται τεχνητῶς, ὅπως θερμαίνεται τὸν χειμῶνα, θὰ εἶναι εὐχάριστο, ἢ τουλάχιστο ὑποφερτό, τὸ καλοκαίρι; Στοχάζομαι πὼς ὅταν πηγαίνῃ κανένας σ' ἕνα θέατρο, ἀρκεῖ νὰ μὴν παραζεσταίνεται ἢ νὰ μὴν κρυώνῃ, γιὰ νὰ πολαύσῃ ἕνα ὡραῖο ἔργο. Γι' αὐτὴ τὴν ἀπόλαυση δὲν χρειάζεται οὔτε οὐρανός, οὔτε ἄστρα, οὔτε φεγγάρι. Αὐτὰ τἀπολαμβάνει ἄλλες νύχτες ἢ ἄλλες ὧρες. Κι' ἐν' ἄλλο ἀκόμα: τὸ βαρὺ καλοκαίρι, ὅταν κάνῃ ἀνυπόφορη ζέστη παντοῦ, καὶ μέσα καὶ ἔξω, καὶ στὴν πόλη καὶ στὴν ἐξοχή, καὶ τὴν ἡμέρα καὶ τὴ νύχτα, δὲν θὰ εἶναι κάποια ἀνακούφιση νὰ πηγαίνῃ κανένας σ' ἕνα μέρος, ἔστω καὶ κλειστό, ὅπου νὰ κάνῃ δροσιά; Ἄφησε λοιπὸν νὰ ἰδοῦμε...

Τὸ ἔδρω κι' ἐγώ, *Χάρου Μπάρ*: ἂν τὰ τετράδια τῶν Μ. Μυστικῶν ἦταν φτηνά—20, 30 λεπτὰ τὸ ἕνα—θὰ ξοδεύουνταν πολὺ περισσότερα. Ἀλλὰ θὰ εἶχα μιὰ μεγάλη ζημία, γιατὶ κοστίζουν. Τώρα, καὶ τὸ τυπογραφεῖο εἶναι ἀκριβώτερο, κι' αὐτὸ τὸ καλὸ χαρτί, τὸ γυαλιστερό, ἔχει φθάσει σὲ ἀπρόσιτα ὕψη. Φαντάσου, μιὰ δεσμίδα ποὺ εἶχε ἄλλοτε 40 δραχμές, σήμερα ἔχει ἀπάνω ἀπὸ χίλιες! Γι' αὐτὸ τὰ τετράδια ὑπερτιμήθηκαν διαδοχικῶς, ἀπὸ 15 λεπτὰ ἔφθασαν τὴ δραχμή, καὶ τελευταῖα εἶδα πὼς οὔτε ἡ δραχμὴ δὲν ἔφθανε νὰ καλύπτῃ τὰ ἔξοδα κι' ἀναγκάσθηκα νὰ τὴν κάμω 1,20 καὶ ταχυδρομικῶς 1,30.

Ναί, *Κυρία τοῦ Ντάντσιγκ*, ἀργησες νὰ μοῦ γράψῃς, ἀλλὰ δὲν πειράζει ἀφοῦ εἶχες τοὺς διαγωνισμούς. Σὲ συγχαίρω ποὺ ἔγραψες κάλλα σ' ὅλα τὰ μαθήματα, κι' ἐλπίζω, στὸ δεύτερο ἑξάμηνο, θὰ διορθώσῃς καὶ τὸν βαθμὸ τῶν Μαθηματικῶν.

Ἄχ, αὐτὰ τὰ Μαθηματικά! Νά, κι' ὁ *Ταγχόϋζερ* ὀνομάζει «ἀντιπαθητικὴ» τὴν Τριγωνομετρία. Μὰ γιατί, γιατί; Ἕνα μάθημα ποὺ γυμνάζει τὸ νοῦ, τὴ λογική, τὴ φαντασία ἀκόμα, δὲν ἔπρεπε νὰ τὸ ἀγαπᾶτε;.. Ἄς εἶναι, κατὰ τἄλλα πολὺ μ' εὐχαριστήσε τὸ γράμμα τοῦ *Ταγχόϋζερ*. Κι' αὐτὴ τὴ χχριτωμένη γελοιογραφία ποὺ μοῦ στέλνει, θὰ τὴ μικρύνω καὶ θὰ τὴ δημοσιεύσω.

Εἶναι ἀλήθεια, *Νιρβάνα*, ποτὲ δὲν μοῦ λείπουν γράμματα καὶ πάντα ὁ σωρός—ἢ στίβα καλύτερα—στὸ τραπέζι μου εἶναι ὡς ἐκεῖ-πάνω. Πολὺ μάλιστα στενοχωριέμαι ποὺ δὲν μπορῶ νἀπαντῶ σὲ ὅλα. Κι' ὅμως *αἰσθάνουμαι τὴν ἔλλειψη*, ὅταν ἀργῶ νὰ λάβω γράμμα ἀπὸ ἕνα Διαπλασόπουλο ποὺ μοῦ ἔγραφε ἤδη καὶ τὸ ἐγνώρισα. Γράφε μου λοιπὸν ὅσο μπορεῖς πιὸ συχνά, καὶ προσπάθει μόνο νὰ κάνῃς πιὸ εὐανάγνωστα τὰ γράμματά σου. Σοῦ ἔστειλα 8 τετράδια.

Γέλα ὅσο μπορεῖς, *Πόλις τῶν Ὀνείρων*, τὸ γέλιο κάνει καλό, «ψυχικὸ λουτρὸ» τὸ λένε, κι' εἶναι ἀληθινὰ δυστυχισμένος ἐκεῖνος ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ γελᾷ μὲ τὴν καρδιά του. Τί βιβλία πρέπει νὰ διαβάζῃ ἕνα «παιδί»; Μοῦ φαίνεται πὼς τὰ βιβλία τοῦ σχολείου του καὶ ἡ «Διάπλασις» εἶναι ἀρκετά. Ἀργότερα, μεγαλώνοντας, θὰ διαβάζῃ κι' ἄλλα. Σοῦ ἔστειλα καὶ τὰ φυλλάδια 1—4.

Πραγματικῶς, *Πονεμένη Καρδιά*, στὸ ξεσπάθωμα ἐφαρμόζεται τὸ ρητὸ «ὁ ἐπιμένων νικᾷ». Θὰ νικήσῃς καὶ σὺ ἀφοῦ ἐπιμένεις, καὶ μάλιστα μὲ τὴν εὐγλωττία ποὺ ἀνέπτυξες τελευταῖα ἀπὸ τὴν ἀγάπη ποὺ μοῦ ἔχεις. Ἀλήθεια, ἡ μαμμὰ θέλει νὰ διαβάζῃ πρώτη τὸ φυλλάδιό μου; Περίεργο, ἀλλ' ἀφοῦ τὸ θέλει, μαμμὰ εἶναι, πρέπει νὰ δοκιμασθῇ. Ἀπαντῶ ἐκτενῶς σ' ἕνα γράμμα, πρῶτο ἂν τυχαίνῃ νὰ ἔχω τόπο ὅταν ἔρχεται ἡ σειρά του, καὶ δεύτερο ἂν λέῃ κάτι ποὺ ἐνδιαφέρει γενικά, ὥστε ἀπὸ τὴν ἀπάντησή μου νὰ ὠφεληθοῦν καὶ ἄλλοι, ἀπ' αὐτοὺς ποὺ, ὅπως ἐσύ, «διαβάζουν τίς ἀπαντήσεις καὶ χωρίς νὰ τοὺς ἀνήκουν».

Τώρα θυμοῦμαι, *Νινέττα*, πὼς ἔχω φυλαγμένα μερικὰ γράμματα ἀπὸ Πολίτισσες, ποὺ ζητοῦν νὰ τοὺς δημοσιεύσω Μ. Ἀγγελίες... τουρκικὰ καὶ δὲν ξέρω τί νὰ κάμω. Γιατί μήπως γνωρίζω αὐτὴ τὴ γλῶσσα, γιὰ νὰ τίς μεταφράσω, ἢ νὰ ἰδῶ τουλάχιστο τί λένε;.. Ἴσως μέσα σ' αὐτὰ τὰ γράμματα ἔπρεπε νὰπαντήσω χωριστά· ἀλλὰ δυστυχῶς, ὅταν ἤλθε ἡ σειρά τους, χῶρος δὲν ὑπῆρχε πιά. Ἐξετέλεσα τίς παραγγελίες σας καὶ περιμένω νὰ μοῦ ξαναγράφετε.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δὲν ἐγκρίνεται, οὔτε ἀνανεώνεται, ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τὸ δικαίωμα, δρ. 10.— Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν ἕως τὴν 30 Νοεμβρίου 1937. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α. ἀνήκουν σὲ ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ, σὲ κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Παλληκάρι τῆς Φακῆς, ἀ. (ΔΒ). Βασίλισσα τοῦ Χρυσοῦ, κ. (ΑΜ) Εὐτέρπη, κ. (ΕΘ). Θέμις, κ. (;).

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: Πεισματάρικο Γατάκι, κ.

Η Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: ***Προμηθέα*** (θὰ εἶδες τὴν ἔγκριση τοῦ ψευδωνύμου σου· ἔλαβα τίς τρεῖς συνδρομές κι' εὐχαριστῶ πολύ· φυλλάδια, λυσόχαρτο καὶ τετράδια ἔστειλα· πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ γράμμα σου κι' ἐλπίζω τώρα νὰ μοῦ γράφῃς συχνά·) ***Μύρραν Ἀλόην*** (τὸ ἔλαβα καὶ τὸ φύλαξα καλά· ὄχι, δὲν θὰ χαθῇ· μόνο ποὺ δὲν ξέρω πότε θὰ μπορέσω νὰ τὸ δημοσιεύσω, γιατί στὰ ὀκτασέλιδα δὲν χωροῦν καὶ τὰ δωδεκασέλιδα εἶναι σπάνια·) ***Χλωμὴν Σελήνην*** (ἡ παραγγελία σου ἔγινε·) ***Β. Κουνινιώτου*** (τὴν ἔλαβα κι' εὐχαριστῶ πολύ·) ***Πεισματάρικο Γατάκι*** (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα· μὰ βέβαια πρέπει νὰ κάμετε αὐτὸ τὸ Σύλλογο γιὰ νὰ φροντίζετε ἑνωμένες γιὰ τὴ διάδοσή μου· ἡ ἕνωση κάνει τὴ δύναμη· τίς εὐχαριστίες μου καὶ στὸν ἀδελφό σου·) ***Θλιμμένην Μελωδίαν*** (νὰ πάρῃς ἕναν 'Οδηγὸ τοῦ Συνδρομητοῦ· ἐκεῖ θὰ ἰδῇς τί εἶναι τὰ Μικρὰ Μυστικὰ καὶ πῶς γίνεται ἡ ἀνταλλαγή·) ***Γκούσταβ Φραῖλιχ*** (τὸ λάθος διορθώθηκε στὸ 80 φυλλάδιο· χαίρω ποὺ περάσατε τόσο ὡραῖα τίς Ἀποκριές· χαιρετῶ καὶ τὴ ***Λίντα Μπαάροβα***·) ***Παλληκάρι τῆς Φακῆς*** (μετὰ χαρᾶς· αὐτό, καθὼς θὰ εἶδες, σοῦ ἐνέκρινα· καὶ περιμένω·) ***Βασίλισσαν τοῦ Χρυσοῦ*** (χαίρω πολὺ ποὺ θὰ λαβαίνῃς μέρος καὶ ἀτὴν κίνησή μου· αὐτὸ τὸ ψευδώνυμο, καθὼς θὰ εἶδες, σοῦ ἐνέκρινα· γράφε μου·) ***Ὀρεινὸν Κερκύρας*** (σὲ συγχαίρω γιὰ τοὺς λαμπροὺς βαθμούς· λυσόχαρτο ἔστειλα·) ***Πειθὼ*** (ἔστειλα 10 τετράδια·) ***Ξανθὴν Νεράϊδαν*** (ἐξήγησα γιὰ ποιὸ λόγο δὲν ἀπαντῶ σ' ὅλα τὰ γράμματα· ἰδὲς σήμερα πόσους ἀφίνω χωρὶς ἐκτενῆ ἀπάντηση! ὄχι, νὰ μὴν ἀραιώσῃς καθόλου, θὰ λυπηθῶ πολύ·) τὴν παλιά μου ***Φιλόσοφη*** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν ***10 Μαρτίου*** θὰ ἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 281ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 27 Μαΐου.

185. Μεταγραμματισμὸς

Υ τοῦ βγάζεις, Ε τοῦ βάζεις,
Κι' ἀπὸ ζῶο ποὺ συναντᾷς
Καὶ στὸ δρόμο καὶ στὸ σπίτι,
Ἕνα πόδι παρουσιάζεις,
Ζώου ἀδιάφορο ἢ ἀνθρώπου,
—Ἕνα μόνο — ὅς καὶ διαβήτη!

Ἴσις

186. Ἀναγραμματισμὸς

Μίγμα ἐκρηκτικό,
Καταστρεπτικό,
Ἀναγραμματίζεις
Κι' ἔχεις στὰ μαλλιά
Κάτι ἀσπράκια... μπά,
Δὲν τὰ καθαρίζεις;

Ἀφανὴς Ἥρωας

187. Αἴνιγμα

Σκληρὸ ἢ καλό, τὸν κάθε βασιλέα
Ἐσήμαινε ἄλλοτε τὸ ἀρσενικό μου.
Στὴν Ἀλβανία πόλη, ἀρχαία καὶ νέα.
Μὰ στὸν πληθυντικό, τὸ οὐδέτερό μου.

Κάστα Ντίβα

188. Κλῖμαξ

Α — Α
Α — — Α
Α — — — Α
Α — — — — Α
Α — — — — — Α
Α — — — — — — Α
Α — — — — — — — Α
Α — — — — — — — — Α

Κάθε παύλα ἀντιπροσωπεύει γράμμα. Καὶ ἀναγινώσκονται ἐκ τῶν ἄνω: σύνδεσμος, πόλις τῆς Ἑλλάδος, θεά, ἀρχαία παροιμιώδης πόλις, περίφημος γυνὴ τῆς ἀρχαιότητος, ὄροσειρὰ τῆς Εὐρώπης, χώρα τῆς Ἑλλάδος, νῆσος τοῦ Αἰγαίου.

Καμπρὲν

189. Κρυπτογραφικὸν

12345678 = Πατὴρ τῆς Ἐκκλησίας.
2367 = Ἐργαλεῖον.
316 = Γενάρχης.
4565838 = Βιβλίον τῆς Παλ. Γραφῆς.
532767 = Βυζαντινὴ αὐτοκράτειρα.
65216 = Ρωμαῖος αὐτοκράτωρ.
718 = Θεά.
8316 = Ἱερὰ ἀκρόπολις.

Κεφαλλωνιτοπούλα

190-194. Πτερωτὸν Γράμμα

Αἱ κάτωθι ζητούμεναι λέξεις ἔχουν ἀπὸ ἓν γράμμα κοινὸν - τὸ πτερωτὸν— τὸ ὁποῖον ἀπαντᾷ πρῶτον εἰς τὴν πρώτην, δεύτερον εἰς τὴν δευτέραν, τρίτον εἰς τὴν τρίτην καὶ οὕτω καθεξῆς:

Ἡρωϊκὴ νῆσος—γεωμετρικὴ διάστασις—ὀρυκτὸν—κάτοικος ἀσιατικῆς χώρας—ἑλληνικὴ λουτρόπολις.

Διπρόσωπη

195. Ποικίλη Ἀκροστιχίς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς, ἀποτελοῦν ἀρχαῖον νομοθέτην:

1, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου· 2, Ἀρχαῖος θεός· 3, Πόλις τῆς Πελοποννήσου· 4, Ἱερὸν βιβλίον παρὰ τὰ Εὐαγγέλια· 5, Ἀρχαῖος μέγας φιλόσοφος· 6, Ρωμαῖος αὐτοκράτωρ.

Βασίλειος Βουλγαροκτόνος

196. Ἐλλιποσύμφωνον

ο - αωιει - ει - ιορει.

Ἱππότης Αἰκάριος

197. Γρῖφος

εκ
εκ εκ
τὶ μῦς! 1
εκ εκ
εκ

Ντέτεκτιβ-φάντασμα

Τέλος τοῦ 281ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς ἀρχίζει νέος.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 2

13. Ἡρακλῆς (Ἥρα, κλείς).—14. Ἰὼ (ἡ, ὁ).—15. Κῦρος-κῦτος.—16. Ὁ ἔλεος, ἡ ἐλαία, τὸ ἔλαιον.—17.

Ο Υ Σ
Ο Ν Ο Σ
Ο Ρ Θ Υ Σ
Ο Ρ Α Σ Ι Σ
Ο Υ Ρ Α Ν Ο Σ
Ο Ι Δ Ι Π Ο Υ Σ
Ο Ρ Χ Ο Μ Ε Ν Ο Σ
Ο Κ Τ Α Β Ι Α Ν Ο Σ

18. Α-ΕΟ-ΑΙΟ (*Πᾶν μέτρον ἄριστον*)-ΑΛΙ-ΕΙΑ (Αἰγαῖον, Ἑλλάφος, Ὁμιλη, Ἀστερισμός, Ἰούλιος, Οὐφάλλα). — 19. *Ἂν ἔχῃς τύχη διάβαινε* (ἆ, ναί, χ' εἰς τι, χῖ διά βε, ναί).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΑΖ'—225]

Κόμης Ὀπλιγκαντῶ = Βασιλάκης. Κεραμίδα!!! Πεταλουδίτσα=Περγαντῆ, Φαουστίνα= . . . σὲ λυπόμαστε.

Παρέα τῶν Ἀπεντάρων

[ΑΖ'—226]

«***Αμαζόνες***», ἐλάβατε τὸ σκίτσο μου; ***Γιούντη***, ἀλληλογραφοῦμε; Ποία ἡ Δ/σίς σου; ***Κοκκινοσκουφίτσα, Ρὸζ-Λιζόν***, ἔστειλα γράμμα, περιμένω ἀπάντησιν.

Λευκὴ Ἀραπίνα

[ΑΖ'—227]

Ποῖα Διαπλασόπουλα-ες θέλουν νὰ ἱδρύσουμε ἕνα Σύλλογο; Περιμένω ἀπάντησιν. Δ/σις: Ἀλκιβιάδην Κογκαλίδην, Στουρνάρα 59. Ἀθήνας, διά:

Λευκὴ Ἀραπίνα

[ΑΖ'—228]

Τιτάν, τί ἔξυπνος ποῦ εἶσαι!!! Πῆτε λοιπὸν καὶ τὴν Διεύθυνσί σας.

«Κατάσκοπος 33»

[ΑΖ'—229]

Κυρίαρχον τοῦ Σύμπαντος: «Ἂς σοῦ γίνῃ λοιπὸν μάθημα, διὰ νὰ μὴ εἶσαι ἀκριτόμυθος».

Σίρλεϋ Τέμπλ

[ΑΖ'—230]

Στέλλα Βιολάντη, Πειθώ, μὴν τρῶτε πολύ, ἀλλοιῶς χαθήκατε.

Ξανθὴ Νεράϊδα

[ΑΖ'—231]

Ἱδρύεται σύλλογος «Ἀρχιτσιγγούνες».

Πρόεδρος: Μικρὴ Πορεισπῶλις, Ἀντιπρόεδρος: Θέμις, Ταμίας: Μικρὴ Ἀνθοπῶλις, Γραμματεύς: Μικρὸ Διαβολάκι. Σκοπός: διάδοσις, διαγωνισμοί, ἀποκαλύψεις. Γιὰ καλὴ ἀρχὴ: Προκηρύσσομε διαγωνισμὸ Τοπείων δίμηνον, τρίδραχμον. Βραβεῖα 3 ἐκλεκτά. Γράφατε: Καν Μπέμπου, ὁδὸς Κ. Καρτάλη 150, Βόλον, διά:

«Ἀρχιτσιγγούνες»

[ΑΖ'—232]

Χαιρετῶ καὶ ἀλληλογραφῶ μὲ ὅλες. Γράφατε πρῶτες. Δ/σις: Καν Μπέμπου, ὁδὸς Κ. Καρτάλη 150, Βόλον διά: ***Θέμιν***

[ΑΖ'—233]

Κοκκινοπίπερο, Ἀρχικατάσκοπε 22, σκεπτόσαστε καιρὸ τὴν ἀγγελία; Ἄλλοῦ αὐτά, Γιαννάκηδες.

Ὁμίχλη

[ΑΖ'—234]

Τρελλοπαρέα, ἀρκετὰ ἔδρασες!.... Καιρὸς εἶναι ν' ἀποκαλυφθῇς. ***Σαρπηδὼν*** = Δημήτριος Παπακωνσταντίνου, ***Χανουμάκι*** = Κάτη Τόγκα, ***Ζουζοῦ*** = Σκαλίβου, ***Ἀργοναύτης***=Τόγκας, ***Πουπὲ***=Νέλα Σαράτση. Μὲ τὶς ὑγείας. Γιὰ τοὺς ὑπολοίπους ἐπιφυλλάσσομαι. Μὲ μιὰ βόλτα στὸ ***Βαρβάκειο*** ἀπεκαλύφθησαν κι' αὐτοί. (ΑΖ'—183).

ΚΟΜΗΣ ΟΠΛΙΓΚΑΝΤΩ

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς ***Α' Περιόδου*** (1879 — 1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς τρεῖς: 7ος, 14ος, καὶ 18ος. Ἕκαστος τόμος δρχ. ***25***, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δρχ. ***28,50*** διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δρχ. ***40*** διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς ***Β' Περιόδου*** (1894—1936), ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 43 τόμους ὑπάρχουν οἱ 42 (διότι ὁ τοῦ 1918 ἔχει ἐξαντληθῇ). Ἐκ τούτων, οἱ μὲν Τόμοι τῶν ἐτῶν 1894-1928 τιμῶνται ἕκαστος (ἐκ σελίδων 416) ἄρραφος δρ. ***80*** καὶ ραμμένος δρ. ***85***. Οἱ δὲ ***Τόμοι τοῦ 1929, 1930, 1931, 1932, 1933, 1934, 1935 καὶ 1936*** τιμῶνται ἕκαστος (ἐκ σελίδων 624) ἄρραφος δρ. ***110*** καὶ ραμμένος δρ. ***115***.

Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἄνω τιμάς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δρχ. ***5*** ὁ ἄρραφος καὶ δρχ. ***15*** ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δρχ. ***35*** εἴτε ραμμένος εἴτε ἄρραφος

Τύποις ΣΕΡΓΙΔΑΟΥ Ψαρρομηλίγκου 22 Ἀθῆνα